ISSN 0132-4462.
№ 10 2013
ЖОВТЕНЬ

перець

Микола КАПУСТА

ПОДРУЖНЯ СВАРКА

– Я тобі жінка, а не куховарка.

– Тоді я – чоловік, а не банкомат.

ГУЛЯЄМО

Поїхали наші чиновники за кордон за досвідом. Після різних там семінарів і зустрічей завели їх до лазні. Попарилися. Після того подають смачні страви, напої. Чиновники питають:

–А на які гроші гуляємо?

Вивели їх на балкон і показують:

– Он міст бачите?

– Бачимо...

– Машина через нього проїхала, водій за це заплатив долар. На це й гуляємо.

Через рік вже наші чиновники приймають зарубіжних гостей, стіл вгинається від випивки і закуски.

– На які гроші гуляєте? – запитують гості.

Їх підводять до вікна:

– Он міст бачите?

– Ні...

– На це й гуляємо...

СЕРЕДНЬО-СТАТИСТИЧНЕ

Розмовляють сусіди:

– Іване Степановичу, ви людина грамотна, навіть столичну газету виписуєте... Поясніть мені, що воно означає – «середньостатистичне»?

– Ге, Сидоровичу, це дуже просто. От, приміром, чиновники їдять м'ясо, а ви – капусту. Середньостатистично ми їмо голубці.

ПЕРЕХІДНИЙ ВІК

– Що таке перехідний вік?

– Це коли у спеку не знаєш чого тобі більше хочеться: морозива чи пива...

Зібрав Остап МИХАЙЛОВИЧ.

ФРАЗИ

Що вище пам'ятник, тим він помітніший для голубів.

Згідно зі статистикою ніхто з нею не згоден.

Флоріан БОДНАР.

Геннадійи НАЗАРОВ

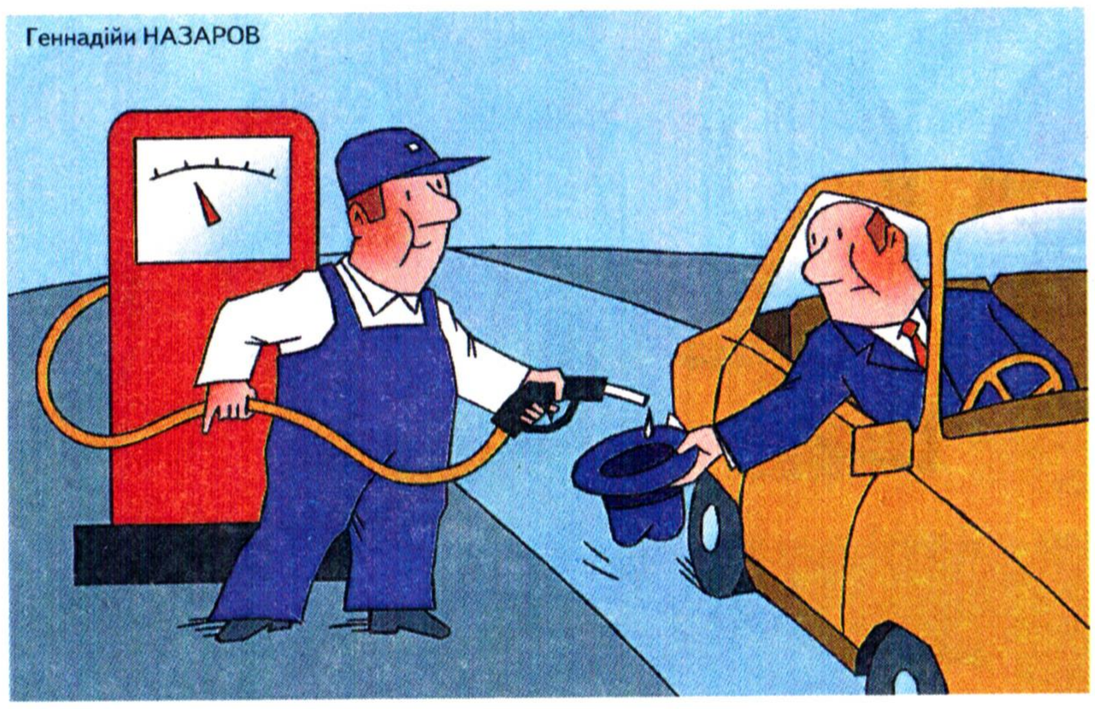

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

ПИТИ ЧИ НЕ ПИТИ

Територіальні органи Держспоживінспекції України протягом 9-ти місяців поточного року перевірили близько 11-ти тисяч декалітрів алкогольних напоїв, що реалізовувалися на споживчому ринку країни. Майже третину перевіреної продукції забраковано і знято з реалізації через порушення вимог законодавства про захист прав споживачів.

БАНК НА БАНКОВІ

Сьогодні в Україні кількість банківських установ та їхніх підрозділів становить 43 одиниці на 100 тисяч жителів. Це найбільше серед країн СНД. І їх кількість продовжує зростати. Тільки з початку року відкрито п'ять нових фінустанов.

ЧУМАКОВІ Б ТАКІ ГРОШІ!

В рідному селі Тараса Шевченка Моринцях, що на Черкащині, зруйнували хату чумака, яка простояла тут не одне століття. На її реконструкцію, кажуть, виділено аж 2 млн. гривень!.. Ех, якби чумак мав тоді такий капітал, хіба б таку хатину він збудував?!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

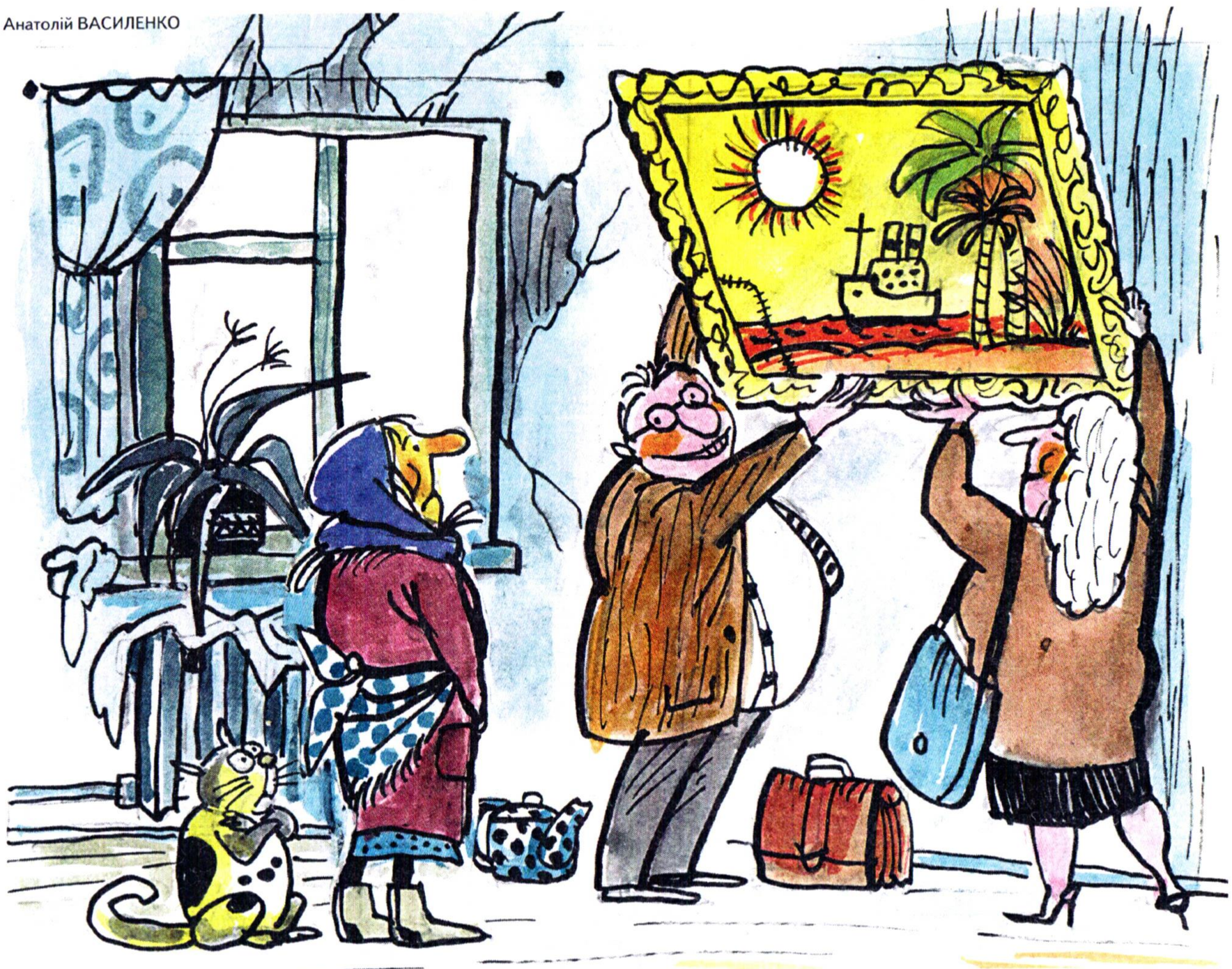

– Оце, бабо, й усе, що ми можемо зробити для утеплення ...

Гортаючи сторінки "Перця"

Павло ГЛАЗОВИЙ

НЕПРОХАНА ГОСТЯ

Давнесенько не бачила
Синка свого мати,—
З того часу як обрали
Його в депутати.
Лиш по радіо чувала
Синків голосочок.
Як сердечно піклувався
Про народ синочок!
Ну так уже побивався
Та гарно балакав,
Що аж носом підшморгував,
Замало не плакав.
Та й подумала старенька,
Сидячи в куточку:
— Це ж узавтра сорок років
Сповниться синочку,
А від нього — ні словечка,
Мабуть, несвободний.
Як же він там поживає,
Страждалець народний?—

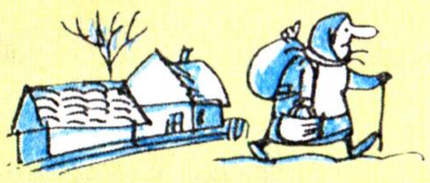

Взяла мати кошолочку
Свою невеличку,
Подибала на станцію,
Сіла в електричку
І тримала кошолочку
Мало не зубами:
Везла сину картопельку
Й торбинку з грибами.
Поблукала по столиці
Години чотири,
Доки знайшла рідненького,
Дійшла до квартири,
Надавила на кнопочку,
Задзвенів дзвіночок
І з'явився на порозі
Коханий синочок.
Протирає окуляри,
Дивиться химерно.
— Ви, гражданочка, ошиблись
Етажом навєрно...
— Ти смієшся чи жарнуєш?—
Розгубилась мати.
— А що ж ви так нарядились,
Що вас не пізнати?—
У приймальні на вішалці,
Немов на вітрині,
Шуби, куртки та дублянки
Чорні, жовті, сині.
За прозорими дверима
Тісними рядами
Сидять ситі, гордовиті
Мужчини і дами.
Нахилився син до мами,
Погладив по спині.
— У чому це ваша куртка?
У крейді чи глині?
— Та хіба ж це, синку, куртка,
Як це кацавейка.
У пожарника купила,
В кривого Омелька.
Її вішати не треба,
Бо то зайвий клопіт.
Цупка така, що поставиш,
То й стоїть, як чобіт.
— А як це ви узулися?
Що це за резина?
Ні підметок, ні підборів,
Наче у грузина...
— Та це сусід знайшов якось
Камеру у клуні.
Дістав клею та й, спасибі,
Зробив мені чуні.
Прости, синку, що у мене
Наряд не хороший,
Давно живу без пенсії,
Не приносять грошей...
Син бурмоче:
— Та ви ж знали,
В мене день рождєння,
А ви отак явилися
Без предупрежденння.—
Мати тягне з кошолочки
Торбинку з грибами.

— Оце ж тобі подарунок,
Гостинець від мами.
Прости мені, голубчику...
Така в тебе мати,
Що ти її соромишся
Гостям показати.
А то ж, либонь, такі самі,
Як ти, депутати.
Я ж із ними не збираюсь
В чунях танцювати.
Ото ж такі красавчики
І такі красуні
Одягли нас в кацавейки
І взули у чуні.
Звели, синку, щоб на кухні
Дали мені чаю.
Я трішечки відпочину
Та й пошкандибаю
Нехай гості веселяться
Твої благородні
Та нікому хай не брешуть,
Що вони НАРОДНІ.

2002 р.

— І отаку родючу землю віддати орендарям?...

— Добре, що дід за своє життя хоч на штани заробив!..

Страшне перо не в гусака...

«Спочатку було чути слова підозрілого характеру. Знагодою почувся жіночий вереск. А по чоловічій частині було тихо».

(Із пояснювальної записки).

«Гр. Хвостякова обізвала мене такими словами, котрі від культурних людей не почуєш, а якщо й почуєш, то тільки від зоотехніка свиноферми при опоросі».

(Із заяви).

«Я доложив начальнику, що був недовіс скота, то на другий день він мене послав із заготінспектором на убой...»

(Із доповідної зоотехніка).

«Спиртні напої й табачні вироби неповним дітям до 16 років не відпускаються в одні руки».

1965 р. (Об'ява в магазині).

Майже з натури

ЗГАДАЛА

На базарі жінка з важкими сумками заходить до м'ясного відділу. Зупиняється біля свинячої голови, що висить на гаку. Пильно роздивляється і несподівано вигукує:

— О! Згадала! Чоловікові сигарети забулася купити!

ПОГУЛЯЛИ

— Добряче учора погуляли! Так, що тепер хочеться почати нове життя... у новому місті... під новим прізвищем...

ПЕРЕДБАЧИЛА РЕАКЦІЮ

— Шановні телеглядачі! — звертається диктор. — Будь ласка, відсуньте від себе подалі усі важкі предмети, які б вам захотілося жбурнути в телевізор. Зараз перед вами виступить міністр нашого уряду і розкаже про підвищення податків.

ЖАРТ

У студентському гуртожитку старшокурсник вирішив пожартувати над першокурсником, з яким він мешкав в одній кімнаті.

Пофарбував стілець і чекає друга. І ось той заходить і з порогу починає:

— Володю, вибач, я...

Старшокурсник йому:

— Юрко, ти спочатку сядь... — і показує на стілець.

А Юрко знову:

— Вовчику, ну так сталося...

Володимир бере його за плечі і ледь не силоміць всаджує на стілець:

— Ну, тепер, — хіхікає, — розказуй.

— Вовчику, я сьогодні твої джинси вдягнув...

ЗВИЧКА

Прокурори, вийшовши на пенсію, весь час длубаються на городі. Ні, не заради врожаю. Просто не саджати вони вже не можуть.

ОСЬ ТАК!

Батько звертається до маленької доньки:

— Оленко, ти чого така сумна?

— У мене тільки-но була неприємна розмова із твоєю дружиною.

Підготував
Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.
м. Київ.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

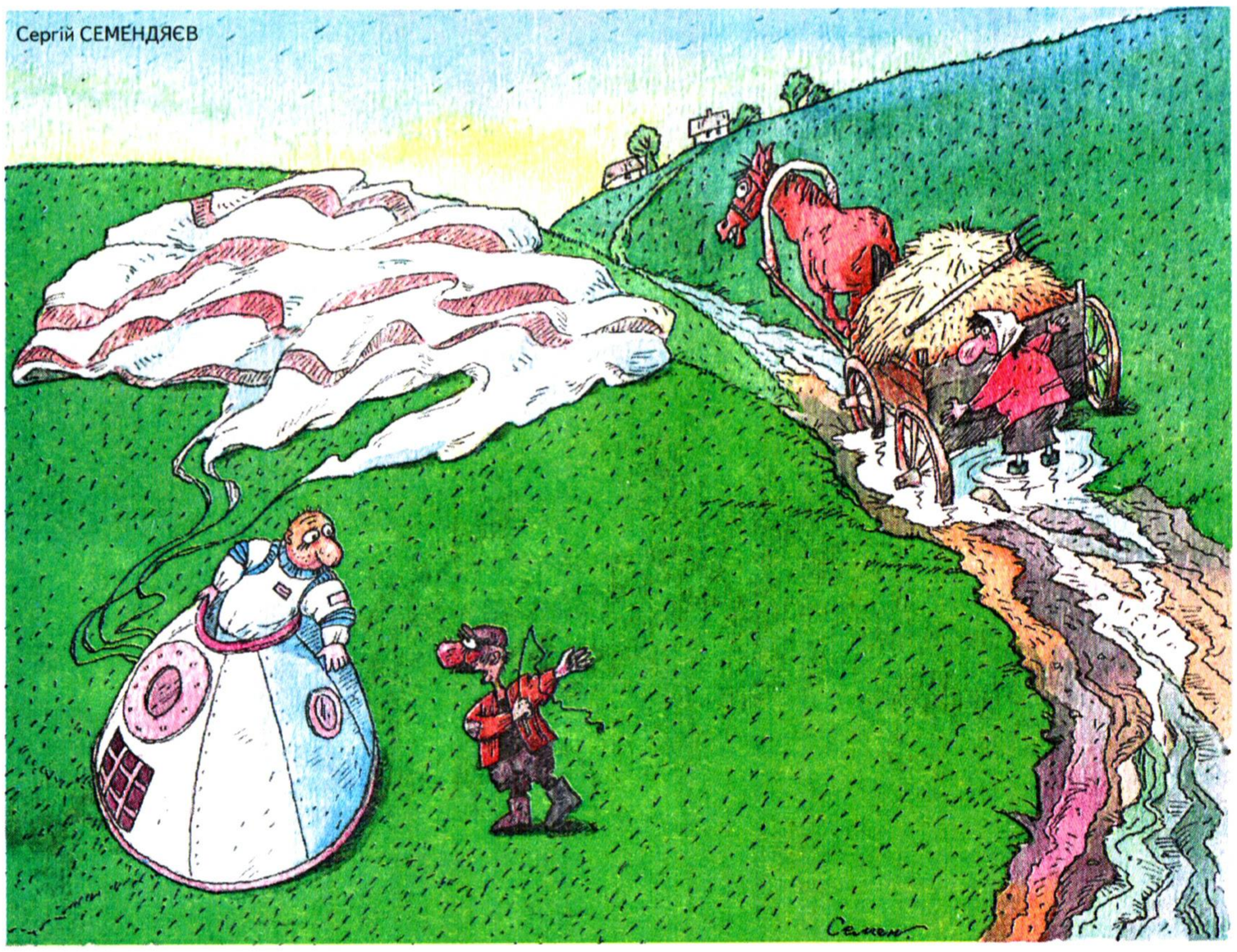

Словничок-жартівничок

ПАНОРАМА – *пан застряг у рамі.*

КОКСИТ – *кухар після обіду.*

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури на Полтавщині.

* * *

ПЕРИНА – *пральна машина.*

ПОГОНЯ – *офіцерська кар'єра.*

БАБІЙ – *змагання жінок на ринзі.*

МАЗАНКА – *гараж для МАЗа.*

РОЗПУСТА – *шкільні канікули.*

КАНТАТА – *цитата з твору Канта.*

САМОКАТ – *таксі без пасажирів.*

ГАГАТ – *гусак.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани на Буковині.

Швидкий нічний потяг

ГУМОРЕСКА

У мобілці слюсаря Гайдука не дуже чітко скрипів жіночий голос, схожий на звуки, які поширює в електронному просторі Петрівна з другого під'їзду. У них йому завжди вчувалися відьомські заклинання, фальшиві сирітські голосіння, шантаж і навіть нотки глуму. Все це звалювалося на голову слюсаря через день у її повідомленнях про підлості зливного бачка.

Гайдук вже збирався голосом екстрасенса пообіцяти зайти з понеділка, аж раптом почув, що його називають «лебедиком». Ну, це вже межувало з сексуальними домаганнями. Але Петрівна на таке не здатна, хоча... заради бачка... «Боже,— несподівано лупнув себе по лобі слюсар,— який же я тлумак! Та це ж голос тьоті Касі з Підпилого».

А пані Катерина тим часом повідомляла, що дзвонить з «апарата» сусідки Гані, що і в селі, і в неї все гаразд. А з новин — цього року дуже вдалися півники і валиться стодола.

Гайдук швиденько гайнув додому і повідомив дружині Лесі, що мусить нагально їхати до Підпилого рятувати від руйнації тітчине обійстя. А звідти за день-другий привезе курятини.

— Це добре, — схвалила альтруїстичний порив чоловіка Леся.— І завезеш наші дарунки. Он купа фіранок, що ми їх торік поміняли, два пальта. У них ще можна ходити навіть до церкви. Не викидати ж їх, на селі будуть — перший номер! А ще — зараз напечу пиріжків із горохом. Кася їх любить. За кілька годин було все спаковано, але виявилося, що дістатися до Підпилого залізницею не так то й просто. Заради зручності подорожніх був змінений розклад руху тепер уже швидкого потяга, що єдиний робив зупинку у селі. Але виник при цьому недолік — він відходив у той бік о третій ночі. Раціональний за вдачею Гайдук не робив із цього трагедії. Він прикинув, що перед поїздкою можна добре виспатися, а потім свіженьким — у дорогу.

...Глупої ночі сержант Петренко зауважив у пекельній пітьмі підозрілу, чорнішу за ніч тінь, що швидко, ніби котилася, рухалася у бік вокзалу. А під ліхтарем на перехресті стало очевидним, що його підозри були не марними. Аякже! Не інакше,

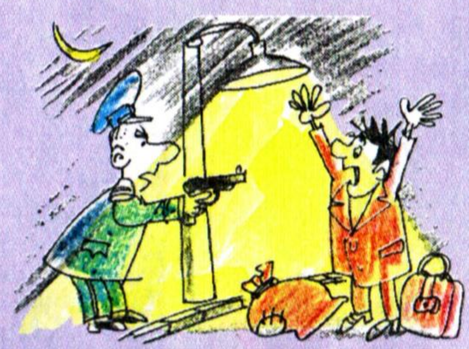

як якийсь варнак-гастролер обчистив чиюсь квартиру, а то й дві, а тепер тікає. Це — точно! Он на плечах мішок, у руках сумка, у якій могла б провести медовий місяць шлюбна пара. «Не втечеш! — підбадьорив себе Петренко і викликав підмогу. Невдовзі нічна тать була скручена по руках-ногах і завезена до відділка.

До ранку слюсар Гайдук, а це був він, клявся, що він не грабіжник, що зібрався до тітки Касі у Підпиле ремонтувати стодолу.

— Не розпачай, — глумився черговий, — у нас підвал теж потребує ремонту. А взагалі міг би розповісти і цікавішу казочку. Он на минулому тижні сидів тут один байкар, так слухати його збирався весь особовий склад. А ти, тьху! Посоромився б знімати з вікон штори і забирати у бідоти лахи. На схилі наступного дня міліціянтам вдалося оперативним шляхом встановити особу слюсаря. Його відпустили під підписку про невиїзд. Так що про Підпиле, тьотю і півники можна було забути. А ось інше ніколи не забудеться — Леська, дружина Гайдука, не захотіла його бачити вдома.

— Йди до тої хвойди, у якої ночував,— кричала вона.— Дзвонила тьотя Кася — так тебе там не було. А я дзвонила до вуйка Федора. Він побожився, що ти ночував у нього. Замшілий розпусник і батяр! А тепер ти, іроде, щось про ментів мелеш! Геть із хати, ловеласе!

І по мордах, і по мордах...

У понеділок, скручуючи зливний бачок у Петрівни, Гайдук не міг відігнати чорних думок. Не допомагало навіть світле замирення з Лесею. «Що робиться поночі,— снувалося в голові, — усе або помильне, або аморальне. І хай закохані, поети чи які інші збоченці і злодіяки подають на мене до суду за паплюження золотої для них пори доби, стоятиму на своєму. Просто цей люд не дбає про своїх похилих родичів, ніколи не пік для них пиріжків. Їм, видать, завжди було чужим життя Червоної Шапочки. А сердешне дівча несло ж вночі через зону упирів і вовкулаків до бабусі пиріжечки. Мо', й з горохом, але й з іншою начинкою вони зробили б життя бабці не менш радісним. Дарма, що то було ще до швидких нічних потягів. Мудрі люди вже тоді знали ціну нічних потемків».

Володимир ПАЛЬЦУН.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

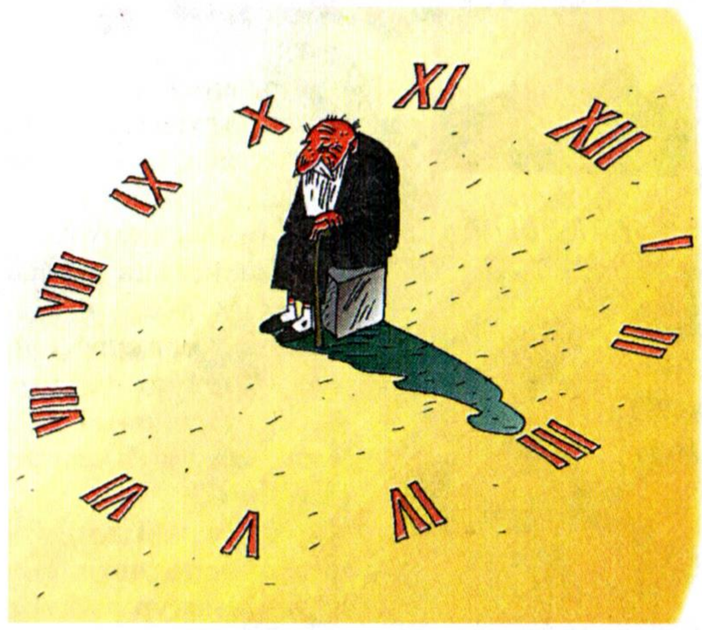

ПЕРЛИНКИ

Якщо золоту рибку обкачати у борошні, то вона зрозуміє натяк і запропонує виконати ще кілька ваших бажань.

Кохання — це коли не запитують, куди діваються гроші.

Анатолій ГАЙНО

Юрій КОСОБУКІН

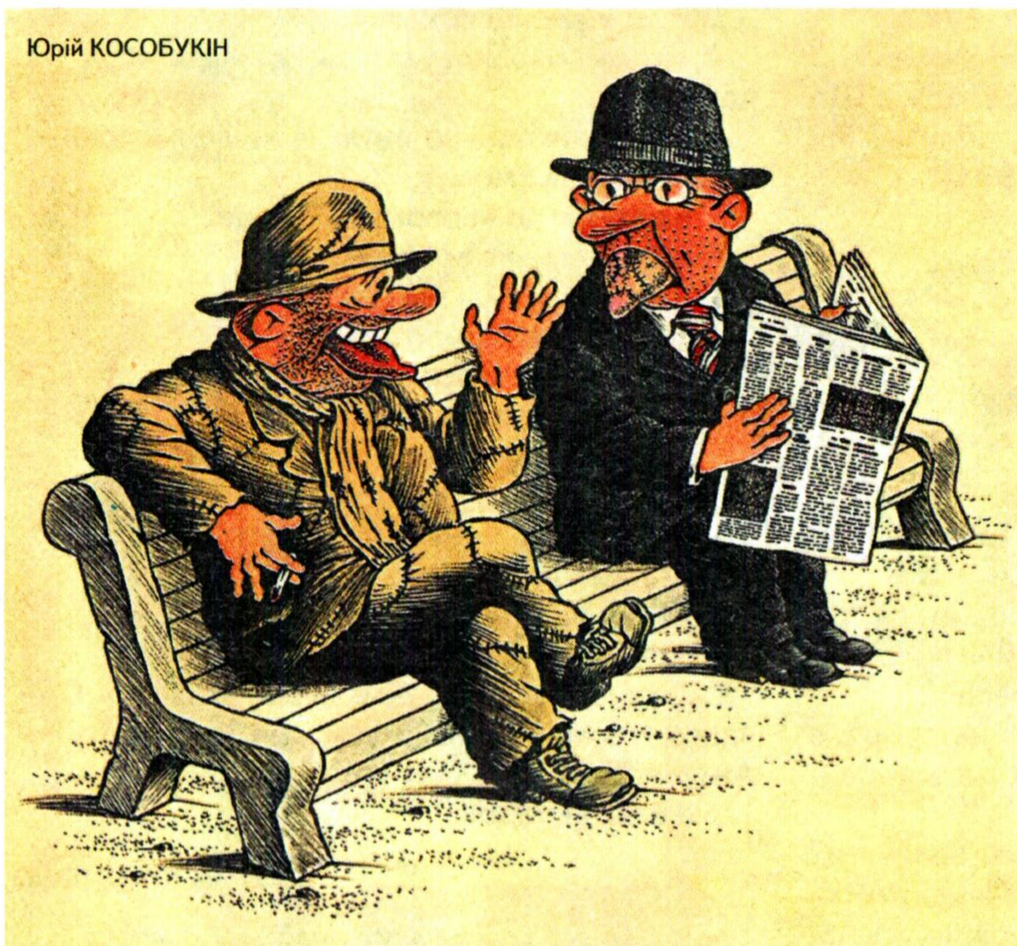

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хлопці, тут розпивати не можна! Це аптека!
— А ми якраз і лікуємось...

ЗНАЙ НАШИХ!

Відомо, що у «Перці» працюють і друкуються кращі художники-карикатуристи України, які достойно представляють нашу сатиричну графіку і за рубежем.

Цього року в Берліні відбувся конкурс карикатур «Кордон», призерами якого стали наші Валерій Чмирьов та Валерій Могильний.

А в Загребі для Сьомого міжнародного конкурсу карикатур вибрали тему «Автошкола» – і знову серед призерів наші: Данило Кузнєцов посів почесне перше місце, а Валерій Чмирьов – третє.

І в царині регіональних здобутків відзначений перчанин Микола Капуста. Його нагородили спеціальним Дипломом за ілюстрації у конкурсі «Краща книга Донбасу-2013», а також присудили третю премію виставки «Донецьк і донеччани».

Вітаємо колег і зичимо їм нових перемог!

(Далі буде!)

– О! Відкрилася ще одна культурна точка.

КОНЦЕРТ

БУВАЛЬЩИНА

Якось Іван Степанович, редактор районної газети, зі своїм колегою намірився по зарплаті окрамуватися у Кременчуці. Під обід повністю справилися. Переїхавши через міст на Дніпрі, у Крюкові попрямували до ресторану. У ті часи це задоволення було доступним і простим смертним. Потрібно було щось перехопити та, як і належить, прилити новенькі чобітки, щоб носилися-не зносилися. У залі відвідувачів було ще не густо, лише у далекому кутку зривався на спів чоловічий квартет. Присіли неподалік від виходу, щоб швидше обслужили. Стали чекати. Гортали меню, знайомилися із назвами страв. Потім взялися переглянути щойно придбану пресу. Ніхто не підходив. Дівчата збились у гурт, про щось гомоніли, заливаючись сміхом. Нарешті хлопці не витримали:

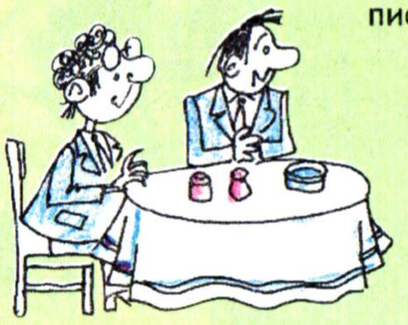

– У ресторані хтось працює, чи ні?!

Одна з дівчат, глянувши невдоволено на відвідувачів, раптом здивувалась:

– Дівоньки, та це ж Андрій Сова! Погляньте!

Тоді цей великий артист був дуже популярним. По всьому місту висіли афіші з портретами Сови про концерт у будинку культури КРАЗу.

Почувши дівочу репліку, Микола, колега редактора, оглянув зал. Окрім них, та ще отих, у кутку, нікого не було. Нарешті, зупинившись поглядом на товаришеві, він про все здогадався й аж засяяв від задоволення. Це ж вони про Йвана: він і справді дуже схожий на артиста і статурою, й обличчям.

– Чуєш, Степановичу, що дівчата кажуть? Ти ж – Сова!

Той відірвався від газети:

– Ти про що, Миколо?

– Та он же дівчата кажуть, що ти Сова. Тільки помовч. Нехай. Подивимось, що буде далі.

– Кинь, не мороч голови, Миколо, – відповів Степанович, і знову втупився в газету.

Аж тут до них підпливла дебела дівиця із записником:

– Вибачайте! Таке щастя! Хто б міг подумати! Ми й квитки придбали на ваш концерт. Але, щоб ви ось тут, у нас! Ще раз перепрошую... Ми вас обслужимо по вищому розряду... Що будете замовляти? Може, щось особливе? Ми в один момент!

Іван Степанович мимохіть включився в гру і стомленим голосом промовив:

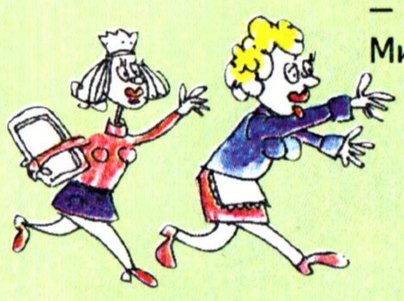

– Що ви, що ви... Не треба нічого особливого. Але якщо хочете... Щось таке, чим славиться ваш ресторан.

За чверть години скатертина-самобранка була готова. У карафці янтарився коньячок!

– Будь ласка, шановний, пригощайтеся. Це від нас. Щиро! А ще дівчата доручили попросити вас прочитати нам кілька гуморесок...

Ось це було неочікувано. Обід – це добре, а щось читати – це вже конфуз. Як же відмовити? Нарешті «Сова» додумався:

– Не хвилюйтеся, люба... Як вас величати? Аня? Це добре. Для таких дівчат як ви, Аню, ми завжди будь ласка. Але тут у залі, якось негоже, назбігається людей. А ось куточок відпочинку був би доречним. Ми ось пообідаємо й підійдемо.

Дівуля аж підстрибнула від задоволення і окрилена побігла ділитися радістю із дівчатами – сам Андрій Сова буде читати для них гуморески! Дівчата, перешіптуючись, зникли за лаштунками.

– Чуєш, Миколцю, швидше пий та закушуй – маємо вчасно накивати п'ятами!

– Та чую я, чую, але де взяти мужності залишити оцю смакоту? Давай хоч коньячок допємо.

Аж ось і Аня біля столу. Мовляв, усе приготували, нетерпляче чекаємо. Хлопці заспокоїли дівчину, і вона пішла до своїх.

Доїдали хлопці похапцем.

А як же розраховуватись? Скільки ж це все коштує?

Степанович звично витяг із кишені блокнот, щось написав і мовив:

– Кладемо по червонцю і ось це.

Микола перечитав написане:

«Милі дівчата!
Ми вам щиро вдячні,
що було все смачно.
Не ставте в провину
за пику Совину.
Не Сова».

Хлопці вмить шмигнули з ресторану, заскочили в машину і гукнули водію:

– Тисни на всю котушку.

Ось такий вийшов концерт.

... Усе обійшлося. Але після того Іван Степанович вивчив кілька усмішок із репертуару Андрія Сови.

На всяк випадок.

Микола ЛУКОМЕЦЬ.

с. Деріївка
Онуфріївського району Кіровоградської області.

Гортаючи сторінки "Перця"

Вірші Роберта Бернса

Переклад з англійської М. Лукаша та В. Мисика. 1959 р.

Чесна бідність

Хай бідні ми, хай злидні ми,
Не маємо нічого,
А будьмо чесними людьми
Й не біймося нікого.
Нічого, нічого,
Що ми звання простого!
Звання – лиш карб, людина – скарб,
Цінніший од усього.

Хоч ми їмо черстві шматки,
Вдягаємось убого,
А в багача булки й шовки –
Ми людяніш од нього.
Нічого, нічого,
Що ми живем убого,
А чесним бути в бідноті –
Найвище од усього.

Бундючиться вельможний лорд,
Що сотні слуг у нього;
Дурний, як пень, лихий, як чорт,
А корчить з себе бога.
Нічого, нічого,
Що стрічка й хрест у нього,
Бо хто розумний чоловік,–
Сміється з того всього.

Король зведе в дворянський стан
Лакейчука двірського,
Людини ж праведної сан
Не дасться ні від кого.
Що з того пустого
Дворянства гербового?
Шляхетний дух, шляхетний ум
Шляхетніш того всього.

Молись же всяк, щоб стало так –
А йдеться вже до того!–
Щоб ум і честь, де тільки єсть,
Пробили скрізь дорогу.
Нічого, нічого,
Діждем ладу нового,
Торжествуватиме весь світ
Братерства перемогу!

Забудь, Шотландіє моя!

Забудь, Шотландіє моя,
Свою колишню славу!
Забудь своє гучне ім'я,
Звеличене по праву!
Припали Твіда береги
Англійцям ув обладу,–
Опанували вороги
Нас через чорну зраду.

Не міг відняти наших прав
Віками меч ворожий,
Та підлий зрадник нас продав
Катам за жменю грошей.
Англійську сталь не раз, було,
Щербили ми в двобої,
Англійське злото довело
Нас до біди тяжкої.

Розпука душу рве мою –
Ми в рабстві жити мусим!
О, чом я не поліг в бою
З Уоллесом[1] чи Брюсом[2]!
Та поки серця пал не згас,
Кричатиму щосили:
За золото англійське нас
Запроданці згубили!

1794.

[1] *Уоллес Вільям – патріот і національний герой Шотландії.*

[2] *Брюс Роберт – письменник, національний герой, а з 1306 р. король Шотландії.*

1955 р. **НОВАТОР-ЕКСПЕРИМЕНТАТОР** Олександр КОЗЮРЕНКО

– Навіщо це ви почіпляли коровам зелені окуляри?
– А щоб їм здавалось, що це зелена маса, а не солома.

Співомовочки стосовно обстановочки

Гей минуться негаразди –
заживемо всі, як газди.
І ти газда, і я газда –
в мене дуля, в тебе – «Мазда».

• • •

В нас держава правова,
кожен зна свої права:
хто в держави більше вкрав,
той і має більше прав!

• • •

На ходу підметки рвати
звик Хапайленко Панас.
Мо', як пройде в депутати,
щось поцупить і для нас?..

• • •

Якби був я президентом,
то я видав би указ,
що укази видаються
в нас не тільки напоказ!

Владько ФЕДЬКОВИЧ
та Вовко ВАСЬКОВИЧ.
1994р.

ЧЕРВЕНЬ 1980 Київ
Виходить з січня 1927 р.
№ 11 (1077)
Ціна номера 20 коп.
ПЕРЕЦЬ

Володимир ГЛИВЕНКО

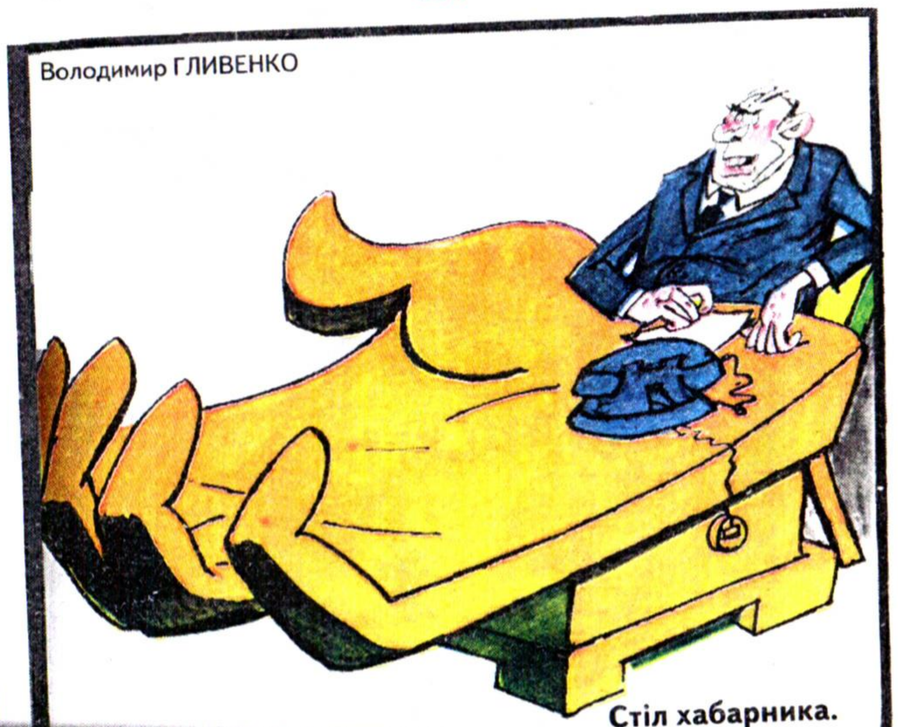

Стіл хабарника.

1990 ЛЮТИЙ № 4
ПЕРЕЦЬ

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ

– Ще не знаю, на який мітинг потраплю.

№ 4 2007 КВІТЕНЬ
85 РОКІВ
ПЕРЕЦЬ

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

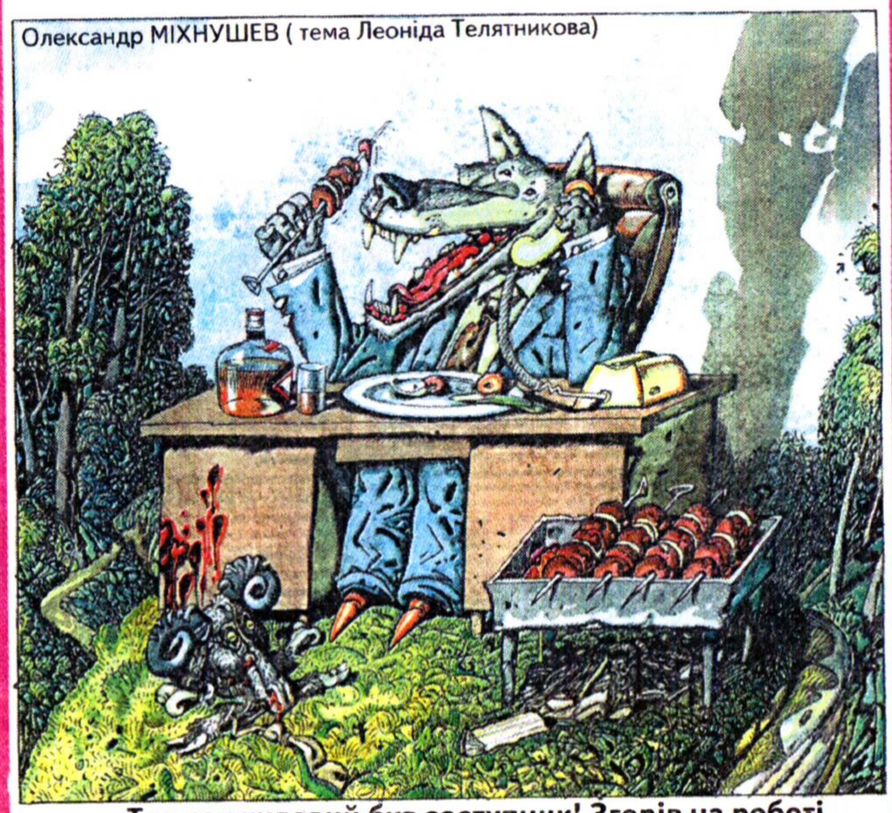

– Так-так чудовий був заступник! Згорів на роботі...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А я до вас прямо з літака!

Анатолій ГАЙНО

— Нічого, що завелика, — на той рік купувати не треба буде...

Валерій ЧМИРЬОВ

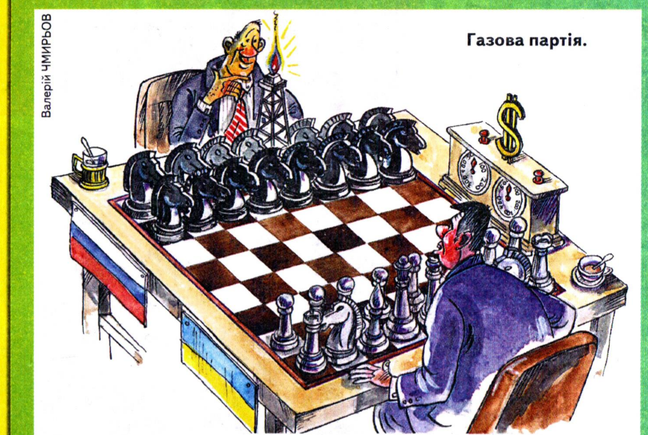

Газова партія.

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Вінегрет із перцем

Віктор ГОЛУБ

Анатолій ГАЙНО

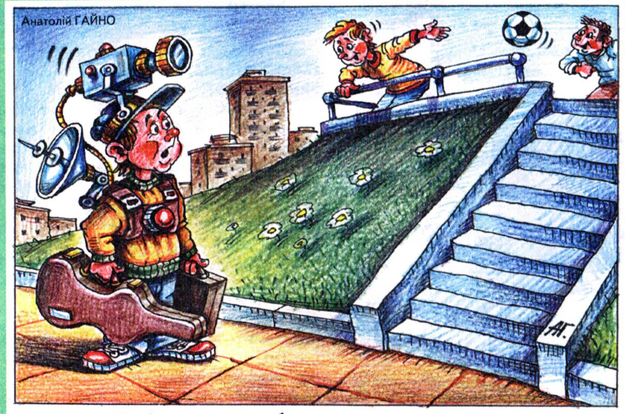

— Ходімо грати у футбол.
— Не можу. Батьки відеоспостереження встановили.

Народні усмішки

БАТЬКО

— Оце перегорнув синів щоденник і ледве не зомлів.
— Що, багато поганих оцінок нахапав?
— Та ні, виявляється, він уже в четвертому класі навчається.

СВИНЯ

Маленький хлопчик уперше побачив свиню і питає маму:
— Це хто?
— Свиня.
— А що вона такого поганого зробила?

Почула і записала Ольга ЯКУБІВСЬКА.
с. Романівка
на Тернопільщині.

А ЗДАВАЛОСЯ Ж...

В тюремній камері в'язень розповідає товариству:
— Задумав я обчистити одну дачу. Цілий місяць підгодовував ковбасою собаку, що стеріг її. Той уже полюбив мене, як рідного, і одної ночі я спокійнісінько пробрався в будинок. А в коридорі наступив на хвіст котові...

СПРОСТУВАННЯ

Дружина каже чоловікові:
— Ти знаєш, через кілька місяців доведеться нам нову служницю шукати.
— А чим тобі ця погана? — знизує плечима чоловік.
— Та нічим. Але сказала, що вагітна.
— Брехня! Нема такого лікаря, щоб міг визначити це на третій день.

ПОРАДА

Сценарист розказує режисерові:
— Закінчую сценарій. Але ніяк не можу вирішити, як убити головного героя наприкінці другої серії.
— Прочитай йому першу серію, і він помре од нудоти.

Почув і записав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

ЯК ЦЕ БУЛО

— Коли ви виявили, що вашу машину вкрали?
— Вчора ввечері.
— Як це було?
— Ну, вийшов я з ресторану, відчинив дверці, сів за кермо, хочу рушити, — а машини нема!

У МАГАЗИНІ

— Мені потрібен надійний будильник.
— Є суперовий! Будь ласка! Чудо техніки! Спочатку вмикається сирена, потім лунають артилерійські залпи і на ваше обличчя виливається склянка холодної води. Якщо це не допоможе, то будильник телефонує на роботу і повідомляє, що ви захворіли грипом.

Почув і записав Павло ШЕВЧУК.
м. Нікополь
на Дніпропетровщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Поглянь, аж пара з баби йде!
— Оце, певно, і є оте «бабине літо».

Олег ГУЦОЛ

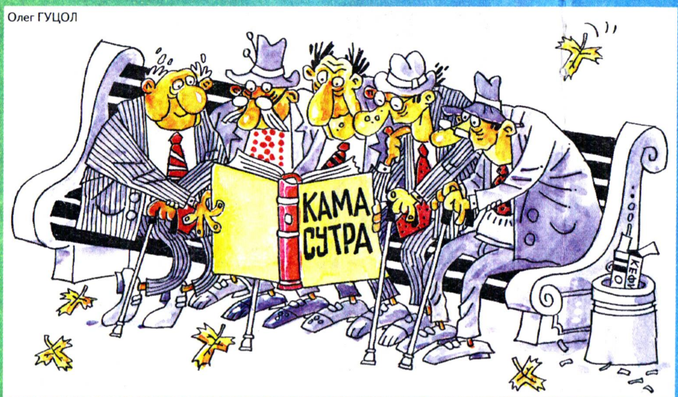

Сергій РЯБОКОНЬ

Олексій КОХАН

— Нащо ви тут воду набираєте?!
— А ми нею щурів труїмо...

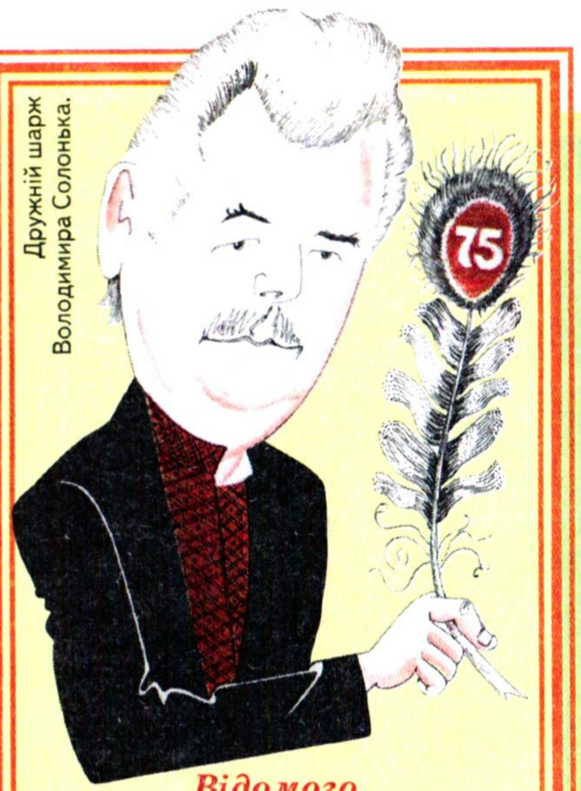

Дружній шарж Володимира Солонька.

Відомого письменника-гумориста, нашого давнього автора Івана ПАВЛІХУ із 75-літтям!

ПЕРЕВІРКА

Байка

Раз перевірити стан справ
До Лиса сам Орел комісію прислав
(Лис птахофабрикою керував).
Господаря, не без підстав, трясе.
Комісію ж цікавить все:
І як несуться білопері,
І раціон, і папери...

— Та кури, бачите, як кури,
Та от біда — шуліки завелись,
Тхори є, хай їм біс! —
Хитрує, як уміє Лис.
І щоб не втратити поста, а то і шкури,
Скубе несучку, не одну, біля воріт
Орловій зграї на обід.
Гадає: «Може буде усе в ажурі.
Я ще й банкет влаштую для гостей,
Щоб так було, як і в людей;
Такий же нині етикет:
Як перевірка — то й банкет!»

І справді, після царського стола
Комісія на крила налягла,
Лишивши Лисові подяку і довір'я —
Те господарство,
де зосталось тільки пір'я.

* * * * *

Такі вже перевірки розвелися,
Що треба пожаліти Лиса.

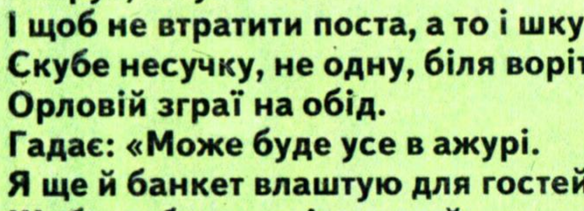

ВИКРУТИВСЯ

Хвалив підлабузник шефа свого,
Йдучи з ним у колі мисливців:
«Кузьмич — то стрілець! Від шроту його
Вниз каменем падає птиця!»
Назустріч лисиця вибігла враз,
І шеф той бабахнув з рушниці,
Але промахнувся... Руда понеслась
І зникла під віттям ялиці.
Але вихваляч знайшовся і тут
І крикнув він радо й зухвало:
«Уперше я бачу — о, чудо із чуд! —
Щоб вбита лисиця тікала!»

«ШВИДКУ» ВИКЛИКАЛИ?

— Тут проживає хворий громадянин Полішко?

— Полішко — я. Але чому хворий?

Поріг переступили два кремезні молодики у білих халатах з носилками. За ними зайшов лікар з «дипломатом» під пахвою.

— Квартира номер сорок сім? — перепитали.

— Так.

— Тоді все правильно, — закрив лікар блокнота.— Роздягайтеся! Де болить?

— У чім річ? — нічого не розумію.— Я почуваюся цілком нормально.

— «Швидку допомогу» викликали?

— Хто?

— Ви.

— Навіщо?

— Ви думаєте, нам робити нічого? Скільки хворих на нас чекає. Тож не морочте голови.

— Нікуди я не телефонував.

— Адреса ваша? — тицьнув папірець.

Пильно читаю.

— Моя. Може, хтось пожартував?

— Кого ви підозрюєте?

— Навіть придумати важко.

— Придумувати якраз і не треба. Лише факти. Чи, може, ви самі пожартували?

— Я що, ненормальний?

— Це не мій профіль, — розсердився лікар. — Ви викликали — я приїхав. Ви здорові? Що накажете робити?

— Не знаю!

— У вас совість є?

— Будьте певні!

— Не викликали?

— Ні.

— Адреса ваша?

— Моя.

— Передамо інформацію за місцем роботи. В міліцію теж.

Мене кинуло в піт.

— За що? — питаю.

— За жарти.

— Та я ж нічого...

— Ти бач який! Наступного разу, коли й захворієте, то ніхто не приїде.

Серце сіпнулося, й забилося швидко-швидко, мов у переляканого горобця.

Я повільно опустився на стілець. Кімната захиталася й повільно попливла, ніби повітряна куля. Ніби крізь сон чув чиїсь голоси, відзначив, що лежу не на підлозі, а на носилках. Лікар радісно мене підбадьорював, санітари поправляли подушку під головою.

— А казав — здоровий, — прошепотів хтось. — Добре, що встиг «швидку» викликати.

Дружній шарж Валерія Зелінського.

Нашого одноперчанина, відомого письменника-гумориста, лауреата багатьох літературних премій Віктора СЕМЕНЯКУ із ювілеєм!

Відомого письменника-гумориста, одноперчанина, лауреата премії ім.Леоніда Глібова Анатолія ГОРБІВНЕНКА з другим 30-літтям!

Дружній шарж Володимира Солонька.

БАЙКИ

ВЕДМІДЬ-КВІТНИКАР

Ведмідь на зборах зачитав указ:
«Віднині лісу бути краєм квітів.
Тож навіть хащі, сонцем не зігріті,
Засіяти, щоб зацвіли ураз!

І кожного покара не мине,
Хто хоч пелюстку зірве чи зімне!»

— Відколи це він квіти полюбив? —
Здивована Коза спитала у Лисиці. —
То плямкав на галяві полуниці,
Їв корені солодкі та гриби.
А це надумав жити Божим духом?

Лисиця тихо мовила на вухо:
— Не думай, Кізко, що Ведмідь тупий,
То він учора пасіку купив!

ТРАВА

Трава мовчить, мовчить віками,
Та для Коси тримає камінь!

СУЧАСНА ОБСТАНОВКА

— Що діється: Зайча загризло Вовка!..
— Така у лісі політична обстановка.

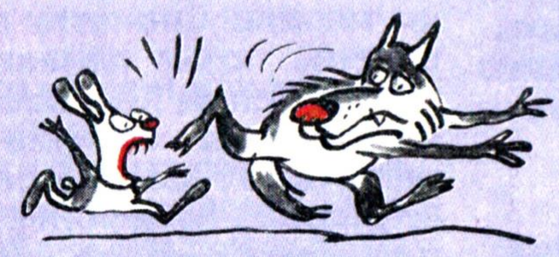

ДРОТИ І СТОВПИ

Хвалилися Дроти: «Ось, чорт візьми!
Ми ув окрузі всій життя наладили!»
І бренькнули, мов струни:
«Якби оце не ми,
Напевно б, і стовпи уже попадали!»

ДО ЮВІЛЕЇВ

Жарт

Тре' видавати книжку і вопше...
Коли тобі надходить кругла дата.
Бо буде творчий вечір і фуршет,
І треба гарним словом розпочати.

Такі воно традиції, так є:
І слухачів, і друзів назбирати,
І... пригостити — п'є хто чи не п'є...
Не часто нам бувають круглі дати.

Читаєш вірш і думаєш згори:
Навіщо назбирав людей скучати?
І розумієш: творчі вечори,
Найкраще із фуршету починати.

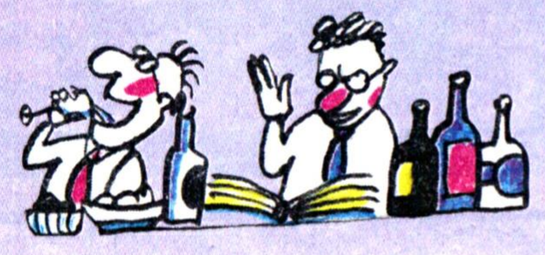

Гортаючи сторінки "Перця"

Патріотка Ряба

вечірня казка для дорослих

Всі ви прекрасно знаєте найкоротшу українську народну казку про курочку рябу, що знесла яєчко, яке дід бив-бив, не розбив, баба била-била, не розбила, а мишка бігла, хвостиком зачепила, яєчко покотилося і розбилося. Дід плаче, баба плаче, а курочка кудкудаче: «Не плач, діду, не плач бабо, знесу я вам яєчко не просте, золоте». На цьому народна казка закінчується.Та в діда й баби почалося ж інше життя. Маючи курочку, що несла золоті яйця, ким, по-вашому, стали дід і баба? Збагнули? Правильно! Стали Паном Дідом та Панею Бабою, «новими українцями», що повдягали малинові піджаки та їздять на іномарках. І відкрили вони що? Правильно! «Дідобабобанк»! Не на базарі ж золотими яєчками торгувати!

Банківська справа — річ серйозна, але опанувати її можна. При бажанні. І Пан Дід та Пані Баба опанували. Але, як у більшості скоробагатьків, замакітрилися їхні голови. Почали вони переводити свої активи до зарубіжжя. І раптом курочка ряба перестала нести золоті яйця, перейшла на звичайні.

— Ой, курочко! Ой, рябочко! Що ж ти робиш?! Нащо нам звичайні яєчка? Ми ж на золоті розраховували, кредитів навидавали, до фінансових спекуляцій вдалися...

Дід плаче, баба плаче, а курочка кудкудаче:

— Не для того я золоті яйця несла, щоб вони у зарубіжжя перекочувалися. Все! Те, що заварили, самі розхльобуйте!

І лопнув «Дідобабобанк», як булька на воді.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Хай вам насниться, що ви такі патріоти, як курочка ряба, і золоті яйця своєї комерційної удачі використовуєте виключно на благо своєї держави та рідного народу. За що вам честь і хвала!

1998 р. Всеволод НЕСТАЙКО.

Картини з життя первісної людини

Малюнки Сергія ГЕРАСИМЧУКА *1977 р.*

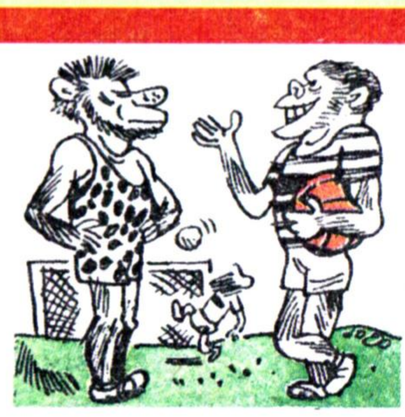

— Переходжу в команду "Динамозавр". Там мені дають печеру в центрі й мамонта нової марки.

— Оце стиль! Відразу видно, що людина не з периферійних печер!

Проблема існування...

Народні усмішки

РОЗМОВА МІЖ СУСІДКАМИ

— А ви, кумо, чому не поставите опудала?

— Та навіщо? Я і так сама весь день на городі.

ДОГАДЛИВИЙ СОЛДАТ

Це було ще за царя. Повертався солдат із царської служби додому, зайшов до багача і попросив їсти.

Багатий, як і всі багачі, був дуже скупий — їсти не дав, але настирливо приставав до солдата, щоб той показав, як на війні воюють. Служивий поставив на стіл багато всякого посуду, а трохи оддалік великий глечик із маслом.

— Дивись, хазяїне, як на війні буває, — каже солдат і взяв у руки рогачі. — Посуд — це солдати, а глек — генерал. Солдатів б'ють, — та так торохнув по столу, аж черепки до порога полетіли, — а генерала в полон забирають. — Хоп глечика з маслом, та й мерщій із хати.

ПРИЧИНА ПЕРЕЛЯКУ

Дідусь із бабусею сидять біля столу. Він читає журнал, вона в'яже. Дідусь бурмотить собі під ніс:

— Дев'ять... сот... мільйонів років... сонце. Кінець життя... на землі.

— Через скільки, через скільки? — схопилася бабуся за серце і випустила з рук роботу.

Дідусь знизав плечима і голосно прочитав:

— Через дев'ятсот мільйонів років...

— Слава богу, — заспокоїлась бабуся, — а я так перелякалася... думала, через дев'ять мільйонів.

1955 р.

Барчена

Сторінка для дітей

Улюбленому дитячому поетові Грицьку БОЙКУ виповнилося б 90 років.

Осінні клени

Стоять осінні клени
У барвах золотих
І дивляться на мене,
А я дивлюсь на них.
Ось листячко упало...
Нагнувсь я до листка:
Він жовтий і трипалий,
Мов лапка гусака

Ділові розмови

– Здоров! Як справи?
Що робиш? – я питаю.
– Та ось по телефону
З тобою розмовляю...

А як у тебе справи?
– Та справи – те що треба!
А що ти зараз робиш?
– Та от дзвоню до тебе...

– Ну що ж, бувай здоровий,
Бо вже пора кінчати:
Ще ж треба подзвонити
До Роми і до Гната.

НАШ МУЛЬТИК

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Кіт у яблуках

КАЗКА

Осінь настала непомітно. «Час діставати мій жовтенький жилет», – подумав кіт Сметана й відчинив шафу.

Жовтий жилет – улюблений у Сметани. Він його одягає лише восени. Назбирає велику купу опалого листя і вмоститься на ній – гріється під осіннім сонечком. Так він щороку зустрічає осінь.

– Ой! – діставши із шафи жилет, Сметана ледве не впустив його – той був увесь у дірочках. – Ось я зараз тобі! – кіт сердито замахав лапами на міль.

Засмучений Сметана вийшов у двір: «У дірявому жилеті соромно зустрічати осінь. Може, Сирничка полагодить його...»

І він зазирнув у двір до своєї сусідки – мишки Сирнички:

– Сирничко, у мене біда! – показав кіт дірявий жилет.

– Я тобі всі дірочки залатаю...

– У латаному жилеті не личить зустрічати осінь, – вихопилося в Сметани.

– То я тобі на латки ще й кишеньки попришиваю – сховаю їх під ними, – запропонувала Сирничка.

– А навіщо мені стільки кишень на жилеті?

– Носитимеш у них щось... Або казатимеш усім, що така мода в Королівстві Великих Кишень...

– Хіба таке є? – здивувався кіт.

– Не знаю... – зітхнула мишка.

Сметана не помітив, що Сирничка дуже сумна. Йому вже починав подобатися жилет із латочками-кишенями. І він попросив:

– Пришивай багато кишень!

... Увечері Сирничка покликала його через огорожу:

– Агов, сусіде! Приймай роботу!

Мишка гарно постаралася – на місці дірочок попришивала кишеньки у формі листочків.

– Дякую тобі, Сирничко! Ти найкраща у світі мишка! – і аж тепер кіт помітив, що вона дуже сумна. – А ти чого така зажурена? Може, тебе скривдив хто? Та ти тільки скажи мені – я...

– Ніхто мене не скривдив. Це в мене осіння журба...

– Осіння журба? – кіт і про жилет забув. – А яка вона в тебе?

– Коли починають падати яблука в саду, я згадую бабусю. Вона жила на далекому лузі. Коли гостювала в неї, то бачила там коней. І мріяла, коли виросту, покататися на чубарому коні...

– На якому коні?

– На чубарому.... Це такий сірий, а на ньому круглі плями – наче в яблуках... І тепер, як приходить осінь і падають яблука, я згадую про це і сумую... Бувай...

І Сирничка сховалась у своїй хатинці.

«Треба рятувати Сирничку! – подумав кіт. – А де ж узяти отого чу... чубатого... Ні, не чубатого. У коня не чуб, а грива. Де взяти коня в плямках, схожих на яблука?»

Із тими думками він і заснув, навіть не примірявши жилета. А вранці побіг до поросятка Кашки:

– У Сирнички осіння журба! Треба її рятувати – знайти не чубатого, а коня у плямах, схожих на яблука!

– Кінь великий, – кувікнуло поросятко. – Мишка ще впаде з нього.

А потім дуже пильно поглянуло на кота:

– Ану ж пострибай коником і скажи: «Іго-го-го».

Кіт пробіг туди-сюди кілька разів.

Хто розшифрує цей **РЕБУС**, *той прочитає загадку, яку треба відгадати.*

Як невдаха виступав

– От я вчора виступав!
Ви б почули, як співав!
Хоч немає слуху,
Я горлав щодуху:
До-ре-мі-фа-соль-ля-сі!
Голос мій почули всі!
А скінчив – що сталось! –
З місць усі зірвались,
Сцену ледь не рознесли,
А мене вхопили –
Аж на вулицю несли
І вже там... набили!

Грицько БОЙКО.

– Ну, не зовсім кінь, – мовило поросятко, – але на манюнє лоша схожий! Ходімо до Сирнички!

– Та ж у мене ж немає плям, схожих на яблучка, – заперечив кіт.

– Кому тут яблучок хочеться? – нагодилися гусачок Зернятко і горличка Насінинка. – Тут недалечко достигли кислички – ходімо.

– Тільки спочатку зайдемо до мене, – підморгнув поросяткові кіт. – У мене є те, що допоможе перетворити кота на лоша в яблуках.

І вони забігли до Сметани – той одягнув жилет із багатьма кишеньками, а вже потім усі заквапилися до кислички. Там поросятко Кашка з горличкою Насінинкою в кожну кишеньку-листочок поклали по яблучку – так щоб вони визирали з них.

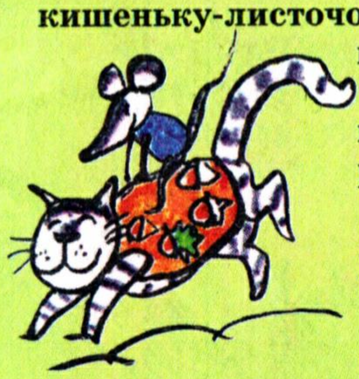

І пішли до мишки Сирнички.

Кіт Сметана в яблуках катав її, наче справжній чубарий кінь, аж до вечора.

А коневу пісню друзі співали по черзі.

Найперший – кіт-лоша:
– Іго-го-го, няв!
За ним – поросятко Кашка:
– Іго-го-го, куві!
Потім горличка Насінинка:
– Іго-го-го, хуху-ху!
І насамкінець гусачок Зернятко:
– Іго-го-го, га-га-га!

А мишка Сирничка усміхалася – осіння журба полетіла від неї, як опалий листочок, підхоплений вітром.

Світлана ПРУДНИК.

Склав М. СВІТЛИЙ.

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

Сергій РЯБОКОНЬ

Геннадій НАЗАРОВ

Олег ГУЦОЛ

Данило КУЗНЄЦОВ

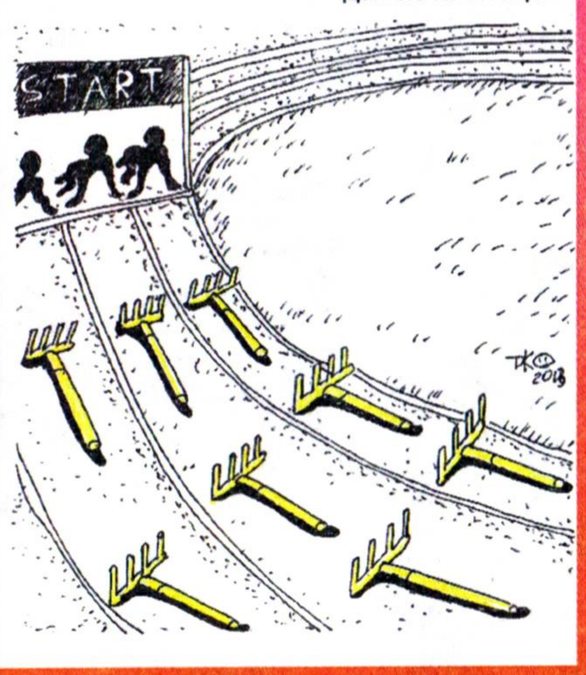

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

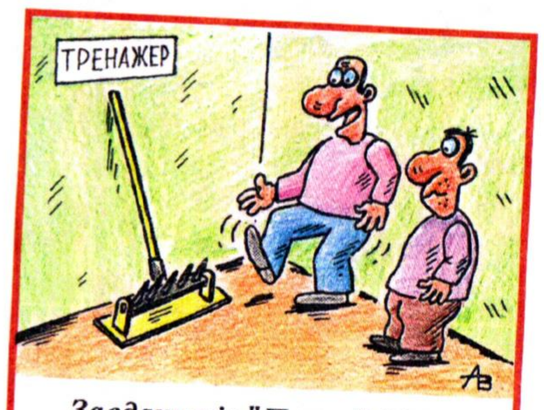

Завдання із "Перця" № 8.

У народі кажуть: життя навчить. Але буває й таке, що життєва наука не кожному дається. І тоді ми, образно мовлячи, наступаємо по кілька разів на одні й ті ж граблі. Наш художник Володимир Адамович намалював із цього приводу карикатуру: в кімнаті стоять граблі, над ними – напис: «Тренажер» («Перець» № 8).

Підписів до малюнка, як завжди, надійшло багато. Журі із задоволенням перечитало усі і вирішило, що кращі цього разу – **у Олега ПОКОТИЛА з м. Переяслава-Хмельницького Київської області:** ***«Особливо цей тренажер користується популярністю у політиків і депутатів – вже треті граблі цього місяця мусили купувати»***; **у Степана ЧЕРЕВАНЯ з м. Глобино, що на Полтавщині:** ***«Пропоную держак у граблях замінити на металевий, краще йтиме наука»*** та **у Галини КОРЖОВОЇ з м. Умані Черкаської області:** ***«Якщо в голові порожньо, то такий тренажер не допоможе».***

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до карикатури Юрія Опекана.

На переможців чекають призи!

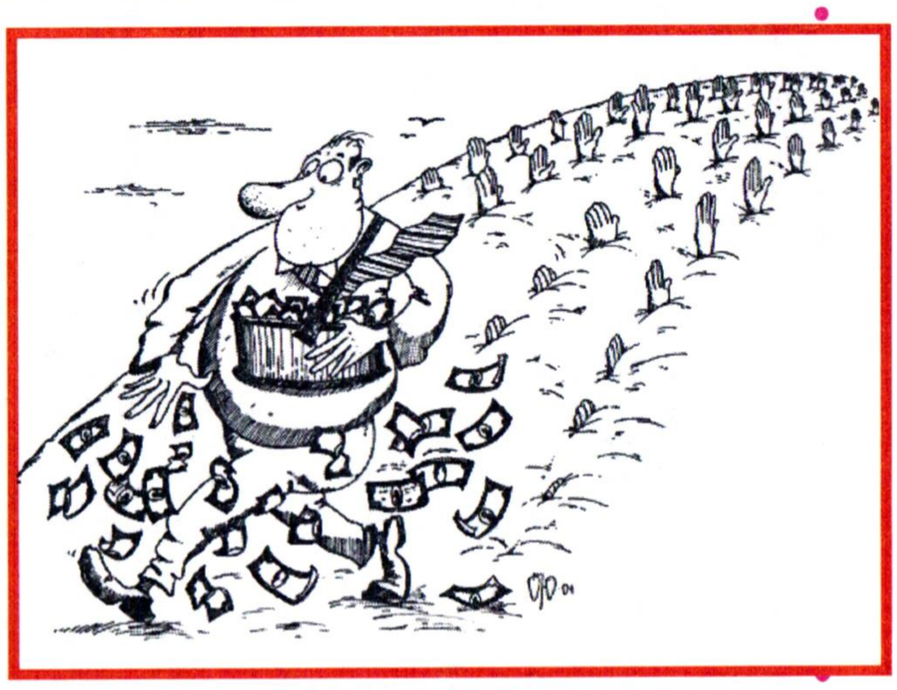

Вітаємо нашого побратима – болгарський тижневик гумору і сатири "Стиршел" – із виходом 3500-го номера!

Івайло НІКОДІМОВ

АТРАКЦІОНИ

– Тодоре, як ти ставишся до клоунів?
– Ось тільки не треба мене провокувати на антиурядові висловлювання.

Івайло НІНОВ

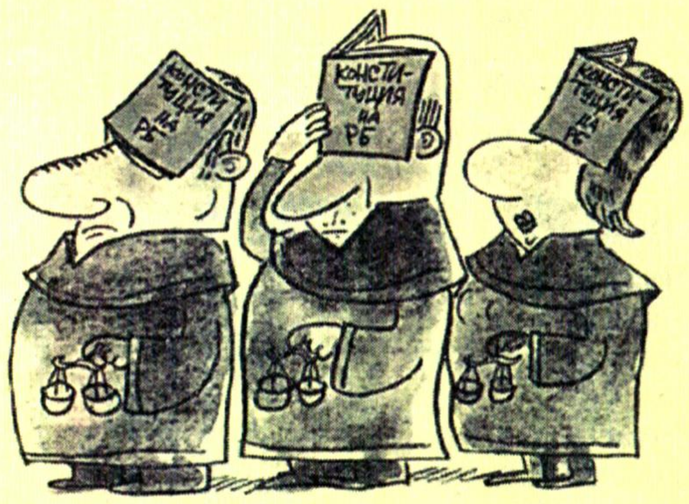

Конституційний суд.

Маргарита ЯНЧЕВА

Мілко НІКОЛОВ

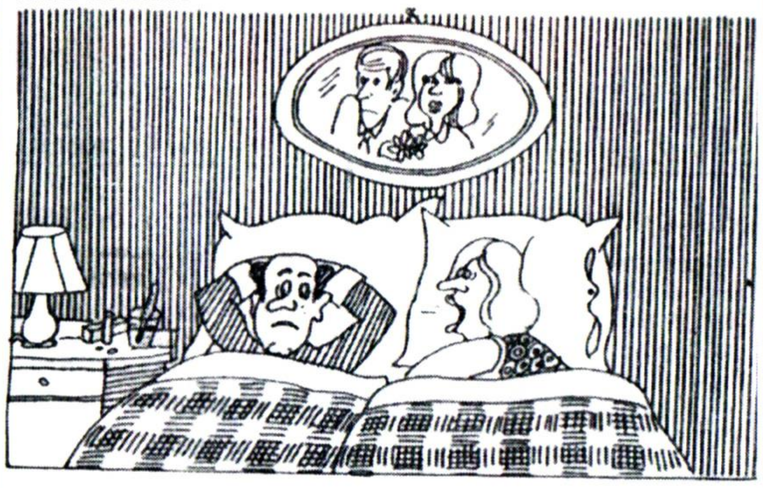

– Ти чого не спиш?
– За цілий день нікого не обдурив...

Симеон СИМЕОНОВ

Йордан ПОПОВ

НАЙВАЖЧЕ – ПОЧАТИ

ГУМОРЕСКА

Я сидів на стільці, підганяв держак до лопати і позирав у вікно на сусідку. Раптом з невеличкого садка перед кооперацією долинув якийсь шум. Повертаю голову і що я бачу – повзе якийсь чоловік.

Напевне зронив ключі у траву або загубив десять стотинок. Ні, мабуть, п'ятдесят. Заради десяти можна було плазувати рік тому.

Ні, цей чоловік нічого не шукає, інакше треба було б плазувати в певному колі. А цей ні, плазом перетнув садок і поповз по тротуару.

Мабуть, він п'яний. Тільки п'яна людина може так невимушено триматися. Деякі люди не знають міри, набираються, а потім через них у будинку відпочинку не можна випити бодай кухля пива. Відомо, п'яному море по коліно... А може, він поранений?

Встаю зі стільця, щоб краще його побачити.

Ні, не поранений. Не залишає кривавого сліду за собою і не кличе на допомогу. Що ж це за тип?

Відставляю лопату і виходжу на вулицю.

– Алло, товаришу, навіщо ви плазуєте? Це, мабуть, незручно?

Чоловік, продовжуючи повзти, відповідає через ліве плече:

– Я звик так пересуватись. Вся справа у звичці.

Його пояснення здалося мені більш ніж дивним.

– А чи не запізнитесь ви? Може, там, куди ви... отак рухаєтесь, на вас уже чекають?

Він продовжує спокійно повзти.

– Навпаки, саме так я завжди встигаю вчасно.

Нараз я помітив, що він плазує вправно, не хекаючи. І власне, його плазування і моя ходьба дають однакові результати. Іду поряд. Тип мене зацікавив.

– Але хоч інколи ви встаєте на ноги?

– Тільки тоді, коли виступаю з промовами.

– А як ви супроводжуєте дружину на прогулянках? Це, мабуть, незручно, коли ви повзете, а вона йде прямо.

Плазун вправно обминав калюжу і кинув через плече:

– Гарна дружина плазує пліч-о-пліч із чоловіком.

– А як перетинаєте бульвар? Коли повзете, вам не страшно, що на вас може наїхати якийсь автомобіль?

– Не страшно, – відповідає незнайомець.– Статистика шляхових пригод за минулий місяць свідчить, що було всього тридцять сім жертв, але серед них жодного плазуна. Всі такі як ви, прямоходячі...

Наближаємося до світлофора. Незнайомець озирається і переповзає «зебру» на зелене світло. На тротуарі я запитую:

– Де ви живете?

– Он у тому рожевому будинку.

Кгм, у рожевому будинку?.. Це найкрасивіша будівля в усьому кварталі!

– А скільки одержуєте в місяць, якщо не секрет?

Нахиляюся, щоб краще чути відповідь. Знаю, що про високу платню говорять тільки впівголоса. Той називає суму, від якої у мене підгинаються коліна. Опускаюсь навкарачки поряд і далі рухаюся на чотирьох. Між іншим запитую:

– Ви не маєте нічого проти, якщо я повзтиму разом із вами?

Він киває в знак згоди головою. Кидає погляд на мої невпевнені рухи і сміється:

– Нічого, найважче – почати. А звикнеш, буде легше.

Переклад із болгарської.

500

Виходячи з того, що правда за останні роки дуже знецінилася, вирішили зменшити її виробництво.

— Господи, що ти зробила з моєю улюбленою краваткою?!

Читаєш некрологи і думаєш: «А негідники що, ніколи не вмирають?»

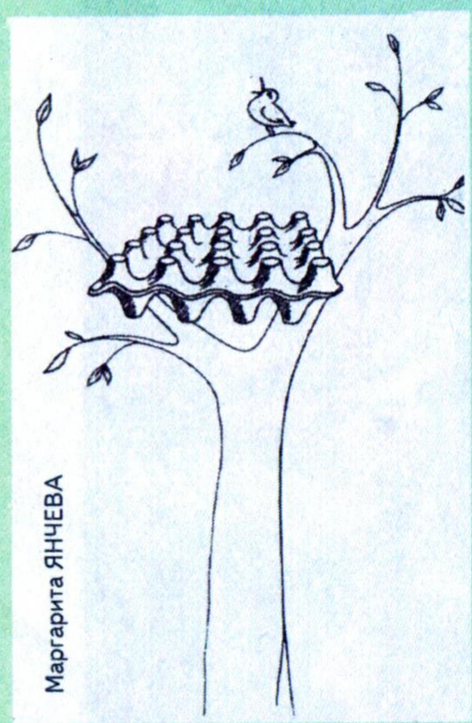

В океані тоне корабель. Англієць, попихкуючи люлькою, звертається до капітана:
— Сер, яка із шлюпок для курців?

КРОСВОРД

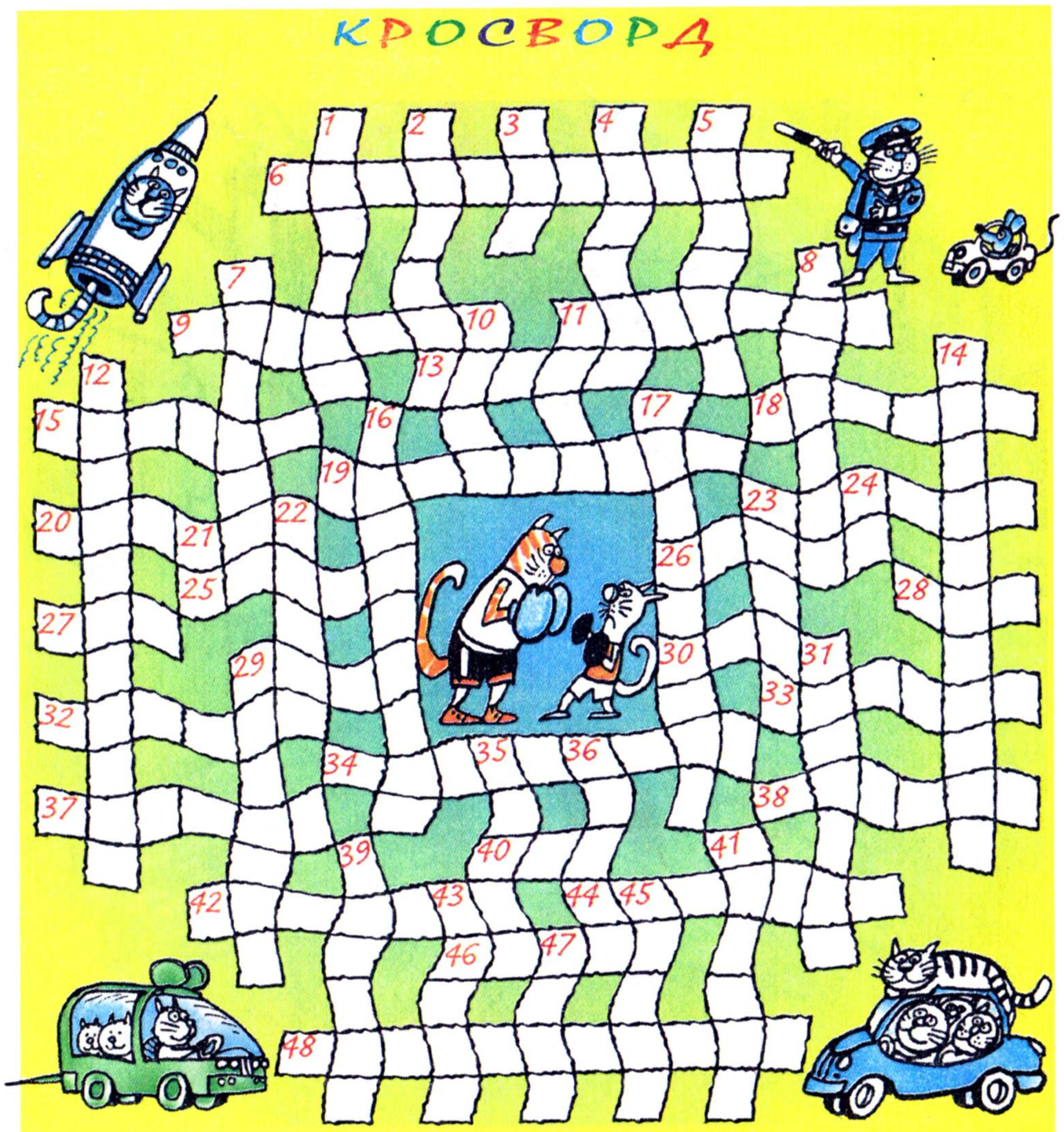

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 6. Особливості клімату на невеликих територіях. 9. Дрібне ручне виробництво. 11. Гра на щастя. 13. Брехня , шахрайство. 15. Старовинний український ляльковий театр. 18. Місто на Волзі. 19. Наука про Землю. 20. Точка зору на положення натури в просторі. 23. Повість Олеся Гончара. 25. Псевдонім художника-перчанина Самуїла Уманського. 26. Ікона. 27. Українська назва сузір'я Великої Ведмедиці. 28. «А я у ... ходила, по квітку от яку» (П. Тичина). 29. Відбиток чого-небудь на якійсь поверхні. 30. Іспанський драматург, автор комедії «Собака на сіні» ... де Вега. 32. Гра, розвага. 33. Вибухова речовина. 34. Автор сценарію. 37. П'яте ... до воза. 38. Батьківщина автора «Витязя в тигровій шкурі». 40. Невільна людина. 42. Місто, в якому, як розповів Г. Квітка-Основ'яненко, сотник Забрьоха з відьмою воював. 44. Комедія М. В. Гоголя. 46. Довга дерев'яна тичина з металевим вістрям і гаком. 48. Система підготовки наукових кадрів.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Пристрій для змішування. 2. Стілець зі спинкою, фотель. 3. Орган зору. 4. Всесвітньо відома торгова марка чаю. 5. Видатний французький мікробіолог і хімік. 7. Богиня землеробства у стародавніх греків. 8. Авітаміноз , який є наслідком неповноцінного харчування. 10. Рух товарів та інших цінностей у суспільстві. 11. Продукт виверження вулканів. 12. Тракторист, комбайнер тощо. 14. Листівка, агітка. 16. Мати ведмежати. 17. Теплоізолятор. 21. Один зі сподвижників Степана Разіна. 22. Райцентр на Черкащині. 23. Колектив акторів театру. 24. Придумана Френком Баумом країна, де живе чарівник — великий та могутній. 29. Дитяча іграшка та знаряддя спортивних суддів. 31. Зародок. 35. Байкальський тюлень. 36. Письменник-гуморист Петро ... . 39. Ім'я композитора Мусоргського. 41. Популярний струнний музичний інструмент. 43. Відбувається, коли щось на щось міняють. 45. Муза ліричної поезії. 47. Дерево родини березових.

Склав Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.

с. Зелені Курилівці на Хмельниччині.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ УМІЩЕНО У «ПЕРЦІ» № 9

Бар. Баржа. Жакет. Кетяг. Ягель. Ельба. Баштан. Штанга. Гадина. «Динамо». Море. Ремарк. Марка. Акорд. Кордон. Онук. Укол. Олово. Овоч. Чари. Арик. Клан. Ланка. Кажан. Жан.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Чим закінчується літо і починається осінь.

Відгадка: літерою «О».

ПЕРЕЦЬ № 10 (1650)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 16.10.2013. Підписано до друку 28.10.2013. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6680 прим. Зам. 0110310. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

16 сторінка

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Дуже прошу, не кажіть нікому, що вирвали мій останній зуб мудрості, бо мене позбавлять звання професора.

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хлопці, як завжди — два пива?
— Ні! Дві кави і два тістечка. Ми ж у Європу йдемо!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Щоб підвести газ до вашої хати, знаєте, бабусю, скільки «капусти» треба?
— Тю, налякав! Та в мене її повний погріб!

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

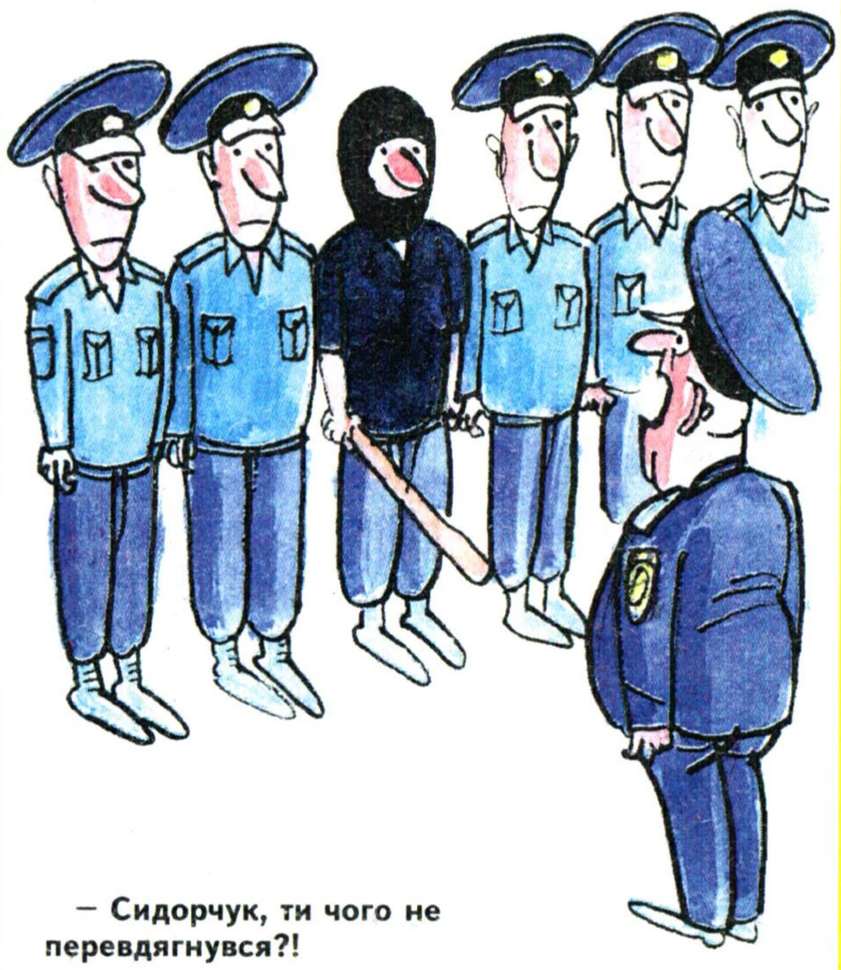

— Сидорчук, ти чого не перевдягнувся?!

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Андрій САЄНКО

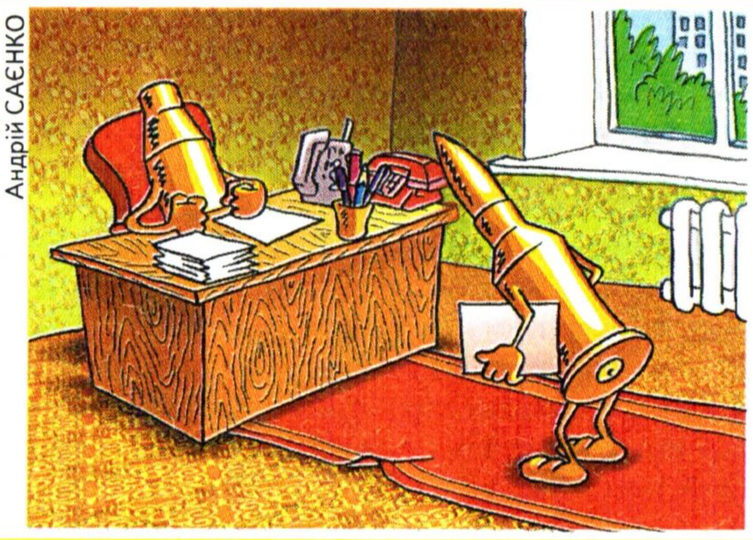

Анатолій ГАЙНО

— Чиюсь могилу шукаєте?
— Та десь тут мій дружок лежить...

4 820012 960675 10

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!